

Nýggjasta skipið í flotanum

Roynir útgerðina

— Vesturbúgvinn ber seg væl í sjónum, sigur
Dánjal Jacobsen, skipari

Í gjár lá nýggjasti trolarin í flotanum, Vesturbúgvinn á Nólsoyarbankanum og roynði útgerðina.

— Vit hava umboð fyrri spælverksmiðjuna umnbord og eisini umboð fyrri Datronik, sum hevur gjørt ta elektronisku skipanina, sigur Dánjal Jacobsen, skipari.

— Vit eru ikki famir undir fiskarí enn. Vit bíða eftir at ósemjan millum mann- ingarfeløgini og reið- ararnar fer at laga seg. Vit fara innaftur í dag, sigur

skiparin.

— Í dag er rættuliga gott veður, men tá trolarin fór niður at sandblásast høvdu vit ódnarveður og trolarin royndis væl í sjónum. Vit høvdu eisini sjaskveður á veg uppafur, sigur hann.

Partrola

Vesturbúgvinn skal partrola við Gullberg, sum er systurskip. Báðir trolararnir eru bygdir á Tórshavnar Skipasmiðju og teir eru skráðaraseymaðir til at royna á føroyska

landgrunninum.

— Eg havi góðar vónir fyri hesum skipinum. Trolarin er væl útgerður, so møguleiki skuldi verið fyrri at fingið tað at borið til, sigur skiparin.

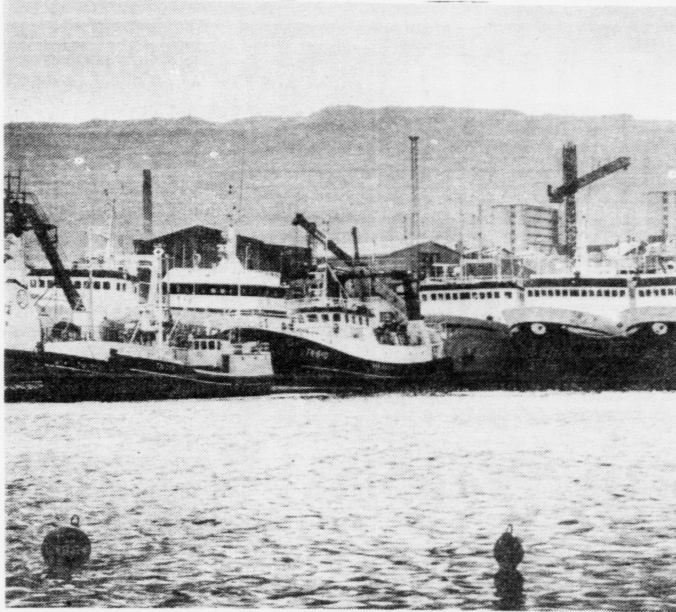
Sjey mans verða við Vesturbúgvinum. Triggjar manningar verða til báðar trolararnar, so ein mann- ing altú er í landi.

jústinus

Flotin liggur

Tungar samráðingar

Legudagarnir hjá trolarunum eru av, men enn liggur helmingurin av flotanum



Meginparturin av føroyska fiskiflotanum liggur. Í gjárkvöldið aftaná at blaðið fór til prentingar, hittust umboð fyrri reiðarafelagið og manningarfeløgini og av góðum grundum kunnu vit ikki greiða frá úrslitnum av hesum fundinum. Leygarkvöldið fundaðust

eisini partarnir og tað einasta teir samdust um var at leingja sáttmálan til á midnátt í gjárkvöldið.

Teir átta kubatrolararnir vóru farnir út í gjár og onkur annar trolari var eisini farin út. Men teir flestu reiðararnir eru samdir um, at lata bátarnar liggja til sáttmálin er

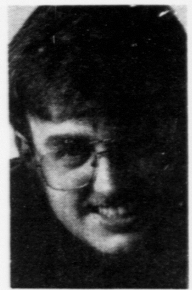
undirskrivaður.

Um sáttmálin ikki var longdur í gjárkvöldi og partarnir ikki nærkaðust hvørjum øðrum, so er talan um verkfall. Men tað hoyra vit meir um í komandi blaði.

jústinus

Veturin kom

— bæði so og so...



Hilmar Jan Hansen
skrivur

Í gjár fór aftur ein dagur, í farnu vikuni ein vika, og min sann um ikki eitt ár fór í fjør eisini. Jú, so leiðis fer tíðin við øllum.

Vikan, ið fór, byrjaði í fjør, men endaði ikki fyrrenn í ár. Og hesa góðu viku fekk føroyingurin loyvi at uppliva bæði eitt og annað. Ikki minst bar vikan eina kenslu í sær av, at nú skuldu øll líta aftur um bak. Ikki serliga hugaligt kortini, tí aftanfyrri liggur jú alt tað, ið ongantíð kemur aftur!

Aftanfyrri liggja tíðir, har arbeiði var til allar hendur, og har føroyingar ikki høvdu fyrri neyðini at hava Almú sum reserva-mammu, tí politikararnir hesi mongu árinu ikki hava stýrt eftir landsins besta, men eftir tí, ið best gagnaði teimum sjálvum, teirra atakvøðuhávum og annars vinum og kenningum, ið vóru so beinasamir at leggja navn til mest sereyðkenda føroyska politikk- in, tá hann er allarbestur — vina- og kenningapoli- tikkin!

Útvarpi roynði eftir førimuni at spyrja annað hvørt menniskja, ið slapp at eini mikrofón, hvørji útlit vóru fyrri framman, uttan at nakar tó í veruleikanum kann siga nak- að um tað. Og svarað varð eisini hareftir! Høv- ústiðindini í tí partinum av vikuni, ið smoygdi sær inn í 1992, vóru eis- ini, at ongantíð áður ar so nógv latið í arbeiðsloysis- stuðuli sum í farna mánaðinum — jóla- mánaðinum — ið er ár- sins høvi at keypa seg um rygg av øllum tí, ein ikki vildi skoytt um sjálvur, men dittar sær at halda, hini gleðast um á jólam.

Nakað, ið eisini so framúr varð hildið at vera góð mynd av 1991- árinum, ið fór — vóru risabroytingarnar eyst- anfyrri, ið endaliga gjørdur av við kommunismuna og alt tað, vit vestanfyrri í ártíggjur hava hildið ver- ið sannan óndskap. Tað, ið nú er komið í staðin, er neyven mætari, men ikki munnu føroyingar fara at læra av tí, heldur enn nokrum øðrum.

Øll tosa jú um ringar tíðir í Føroyum í dag, og óivað er nakað um prætið. Men lítandi eystureftir, har toftirnar av höttandi størvelum daga móti luftini, duga føroyingar enn ikki at læra av teim- um tíðum, her heima hava valdað áður við ar- beidsloysi, vantandi mati í munnin og øðrum av- bera vánaligum víður- skiftum. Hóast tey gomlu húka á sín stav og skaka høvur, tí so illa

stendur til og í hvussu er er í ferð við at standa illa til í Føroyum, tekur dag- sins føroyingur — hann við framtíðini fyrri sær — ikki við læru av tí, hesi gomlu hava at siga, men heldur seg klára enn ein dag, enn eina viku, enn ein mánað ella kanska enn eitt ár í reinum luxus. Tað er sum við deyðanum, tá hann kem- ur: Hann rakar ikki meg, men hini!

Og sum ein riðil av flongdum hundum skal fjeldin óivað enn eina og fleiri ferðir stuðla alla ta fólkavaldu rúgvuna, ið øll hesi ár hevur staðið við valdinum og møgu- leikunum at gera nakað munagott og vera bert eitt lítið sindur fram- skygd — uttan tó at røra hond frá síðu, har tað veruliga galt. Hava politikarar verið mæt fø- royinga at nullstilla van- ligt skil eftir, verða teir tað í hvussu er ikki minni framyvir, tí teir eru jú alla tíðina teir somu. Kanska hamurin skiftir, men nær hava vit forrest- in seinast sæð ein mann, ið hevur staðið við sitt orð?

Nei, ikki minnst eg tað heldur!

Í farnu viku hoyrdu vit eisini lögmann gera sær sínar metingar av fram- tíðini. Ikki sørt, at hann er ávirkaður av blíðskort- að- figgjarmálaráðharr- anum, ið børnini enn halda vera lögmann: Alt verður so eviga deiligt: Herferðin móti arbeiðs- loysinum fer at halda fram, og nú eru eisini út- lit fyrri, at vit í 1992 fáa gjaldsjavnaavlop.

Og mitt í øllum hesum sigur Palleba: „!a?“ Ti eins og eingin uttan para- grafserfrøingarnir skilja alt tað, iðs tendur við småm í teimum 678 pappirunum frá trygg- ingini, tá húsinu ikki eru tryggjað móti vindi úr hasara ella hasari ættini, ella tí og tí serliga slag- num av vatni, ið nú brád- liga ikki ger vatnskaða, men skaða av glopra- regni, eins lítið skilir Palleba, hvat ein sokall- aður gjaldsjavni er fyrri nakað. Í hvussu er kann hann vera visur í, at av- lop á einum slíkum bert er nakað, politikararnir og teirra góu fáa nakran ágóða av, tí soleiðis hev- ur tað jú altíð verið.

Ti er tað eisini soleiðis vordið í hesum góða landi, at einasta vón Palleba er, at hann kanska arvar okkurt eftir Almú, tá hon einaferð leggur áramar inn!

Fyrri heilt stutt at venda aftur til hatta við tryggingini, so kundi kanska verið eina roynd vert hjá Palleba at livs- tryggjað sær húsinu —

serliga um so er, at tey nærkast teimum 67 árun- um. So kanska okkurt oyra er at heinta, og teir klóku siga eisini, at tað er ikki so ógíliga nógv at lesa við småm, tá talan er um livstryggingar- skjøluni.

Sama man tó gera kortini, tí føroyski tapar- in er altíð Palleba. Og Palleba er hvør einasti føroyingur, burtursæð frá 66 ella 67, ið bjarga sær og sinum við merg- súgving av hinum. Og Palleba kann vera visur í, at verður tað ikki politik- arin ella tryggingin ið lumpar hann, so skal tað nokk verða onkur annar, tí eitt er vist: Lumpaður verður Palleba so í øllum førum!

Men hóast Palleba fyrri 117. ferð fer inn í eitt nýtt ár við bindi fyrri eyg- uni og vatti í oyrunum, so hann hvørki skal hugsa ella siggja nakað av tí, ið gongur íry seg, so luktar hann kortini. Og rotroykurin er ikki so at sleppa undan, kemur hann fyrri nasarnar.

Men eisini hóast tað, so hevur Palleba loyvi at vóna. Vissuliga kom vet- urin nú av álvara í vik- uni, ið fór — bæði so og so. Tó siga royndirnar, at eftir vetur kemur vár og síðani summur, áðrenn heystið aftur fyrireikar enn ein nýggjan vetur.

Tað, sum Palleba tí kann loyva sær at vóna, meðan náttúran soleiðis heldur sína gongd, er at politikararnir fara at gera síni størstu mistøk í 1992. At teir fara at gera brølara oman á brølara, tí tá kann land okkara ikki vera á so heilt skeivari leið. Í hvussu er ikki, tá vit ferð eftir ferð hoyra teir siga, at alt tað, sum longu er gjørt og verður gjørt, er gjørt í bestu meining. Ti tað kann Palleba heldur ikki skilja.

Gera politikararnir bara nóg mong mistøk, so man alt fara at laga seg kortini, so Palleba troystar sær at ynskja øllum eitt gott nýggjár.

Og tá haldi eg, at vit helst eisini kunnu taka og ynskja honum eitt á sama hátt!